

єю, часи їх роботи та контактні телефони посадових осіб цих органів;

– випуск спеціальної літератури: популярних юридичних посібників, збірників актів законодавства, бюлетенів, плакатів тощо;

– визначення механізму взаємодії органів, які ведуть боротьбу з корупцією, з іншими органами, на які згідно із законодавством покладається оперативне, технічне, інформаційне та інше забезпечення боротьби з корупцією;

– запровадження порядку та механізму належної оцінки оперативної інформації щодо корупційних діянь, згідно з якими керівники відповідних правоохоронних органів або їх підрозділів матимуть виняткові повноваження та нестимуть персональну відповідальність за прийняття рішень відповідно до передбачених законом заходів реагування на таку інформацію;

– запровадження єдиної системи міжвідомчої статистики щодо справ про корупційні діяння та інші правопорушення, пов'язані з корупцією.

На основі вищевикладеного слід зазначити, що усунення, нейтралізація чи обмеження дії соціальних передумов корупції у правоохоронних органах потребує системних змін в основних сферах соціального життя, насамперед у функціонуванні публічної влади.

#### Список використаної літератури:

1. Гадейбоев С.А. Поняття та причини корупції серед особового складу органів внутрішніх справ України // Науковий вісник НАВСУ. – К., 2002. – № 5. – С. 36-44.
2. Довідка про стан та протидію корупції в Україні за 2002-2010 роки: Інформація Департаменту інформаційних технологій МВС України. – К., 2010.
3. Дульський О., Макеєва О. Про причини незадовільної боротьби з корупцією // Вісник Прокуратури. – 2007. – № 10. – С. 41-50.
4. Концепція боротьби з корупцією на 1998-2005 роки: Затв. Указом Президента України № 367 від 24 квітня 1998 р. // Офіційний вісник. – 1998. – № 17. – Ст. 621.
5. На шляху до доброчесності: Концепція подолання корупції в Україні, затверджена Указом Президента України № 742 від 11 вересня 2006 р.
6. Мельник М.І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії): Монограф. – К., 2004.
7. Мірошник Ю. Аналіз стану боротьби з корупцією та окремі пропозиції, що сприятимуть її подоланню // Вісник Прокуратури. – 2007. – № 10. – С. 11-56.
8. Про боротьбу з корупцією: Закон України від 05.10.1995 р. // ВВР. – 1995. – № 34. – Ст. 266.
9. Про засади запобігання та протидії корупції: Закон України від 11.06.2009 р. // ВВР. – 2009. – № 45. – Ст. 691.
10. Ткаченко О.В. Корупція в органах внутрішніх справ як фактор порушення прав людини // Держава і право. – К., 2006. – Вип. 33. – С. 482-487.

Надійшла до редакції 21.01.2011

**СЛИВЕНКО В.Р.**, перший заступник  
начальника ДДСБЕЗ МВС України

**ВАСИЛИНЧУК В.І.**,  
кандидат юридичних наук, доцент  
(Національна академія внутрішніх справ)

**РИКОВ М.Г.**, начальник управління  
ДДСБЕЗ МВС України

УДК 343.37 : 336.53

### ОСОБЛИВОСТІ ЗМІН ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДЕРЖАВНІ ЗАКУПІВЛІ ТА ЇХ ВИКОРИСТАННЯ ПІДРОЗДІЛАМИ ДСБЕЗ МВС УКРАЇНИ ДЛЯ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИНАМ У ЗАЗНАЧЕНІЙ СФЕРІ

Висвітлено питання особливостей змін законодавства про державні закупівлі та їх використання підрозділами ДСБЕЗ МВС України для протидії злочинам у зазначеній сфері.

**Ключові слова:** державні закупівлі; законодавство; тендер; державні кошти; комітет.

Освещаются вопросы особенностей изменений законодательства о государственных закупках и его реализации подразделениями ГСБЕП МВД Украины в процессе предупреждения



дення преступлень в данній сфері.

**Ключевые слова:** государственные закупки; законодательство; тендер; государственные средства; комитет.

This article is devoted to the matter of counteraction of offences during the realization of buying commodity, works and service using the state estimate.

**Key words:** the state purchases; the legislation; the tender; public funds; committee.

Аналіз сучасного стану функціонування системи державних закупівель в Україні свідчить про те, що на сьогодні існує значна кількість невирішених проблем щодо нормативно-правового регулювання цієї сфери сучасних відносин, і це є підґрунтям великої кількості зловживань. Вивчення та аналіз процедур закупівель, здійснених розпорядниками державних коштів за період 2006–2010 рр., дозволяють дійти висновку, що більшість злочинів та інших правопорушень, які мали місце під час проведення державних закупівель, мають системний характер. Ці правопорушення є однотипними, однак контролюючі та правоохоронні органи України, у тому числі й оперативні підрозділи, вживають недостатньо заходів з попередження та викриття фактів порушень законодавства у цій сфері [1].

Як свідчить аналіз практики, останнім часом спостерігаються численні факти проведення фіктивних тендерів та тендерів за завищеними цінами, монополістичної змови учасників, просування на ринку «своїх» або фіктивних фірм, існування системи «відкатів» та так званого «кумівства». З метою створення фіктивної конкуренції доволі часто проводяться торги, коли «родинні» фірми-учасники подають різні за ціною тендерні пропозиції для формального дотримання процедури державної закупівлі. Крім того, певне розповсюдження отримала практика, коли ряд фірм, вигравши тендер, вказують найкращі умови та, як наслідок, укладають договір, але потім цей договір не виконують, у результаті чого замовник несе збитки, тому що на проведення нового тендера немає часу.

Після проведення торгів не відслідковується якість виконання договорів із закупівлі. Зокрема, нерідко спостерігається змова замовника та учасника щодо невиконання або неякісного виконання договорів, оскільки не передбачається обов'язкове інформування щодо виконання договору на всіх його стадіях з метою уникнення вчинення зловживань, пов'язаних з безпідставним збільшенням ціни договору після проведення тендера [2].

Усе вищезазначене спонукало до розробки та прийняття нового Закону «Про державні закупівлі», який було прийнято 8 липня 2010 року, яким анулювалася Постанова Кабінету Міністрів України № 921 від 17 жовтня 2008 р. «Про затвердження положення про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти».

У теорії оперативно-розшукової діяльності (ОРД) та інших суміжних з нею юридичних наук сутність державних закупівель та особливості правового регулювання їх здійснення не є новою.

Досить часто ця проблема розглядалася в працях таких учених і фахівців: В.І. Антипова, А.Ф. Волобуєва, В.І. Галагана, О.Ф. Долженкова, А.П. Закалюка, А.В. Іщенко, О.Г. Кальмана, О.В. Копана, М.В. Корнієнка, В.С. Кузьмічова, В.Д. Ларичева, В.В. Лисенка, В.Л. Ортинського, М.А. Погорельського, В.М. Поповича, Л.П. Скалозуба та ін.

Безперечно, різноаспектні наукові розробки вчених із даної проблеми складають теоретичне підґрунтя для дослідження та формування адекватних засобів подолання протидії злочинності в Україні. Проте сьогодні доводиться визнати недостатню увагу більшості з них до формування наукових засад та практичних рекомендацій щодо сутності державних закупівель та особливості правового регулювання їх здійснення.

Метою статті є проведений порівняльний аналіз новоприйнятого Закону України «Про державні закупівлі» [3] і Постанови Кабінету Міністрів України № 921 від 17 жовтня 2008 р. «Про затвердження положення про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти» [4].

Згідно з новоприйнятим Законом України «Про державні закупівлі» від 8.07.2010 р. відносини у сфері закупівель товарів, робіт і послуг наповнились новими поняттями та положеннями, які не знаходили свого відображення в попередніх нормативних документах [3].

Зокрема, до процедур закупівель у якості *генерального замовника* долучаються органи державної влади, державної, комунальної установи чи організації, визначені відповідно Кабінетом Міністрів України, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями або виконавчими органами місцевих рад, відповідальними за організацію і проведення процедур закупівель на засадах координації відповідно до цього Закону.

Знайшло більш широке визначення *поняття державних коштів*, до яких тепер також



відносяться кошти загальнообов'язкового державного соціального страхування, кошти загальнообов'язкового державного соціального страхування на випадок безробіття, кошти загальнообов'язкового державного соціального страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням, кошти, передбачені Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності», кошти установ чи організацій, утворених у встановленому порядку органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, місцевими державними адміністраціями чи органами місцевого самоврядування, кошти державних та місцевих фондів, кошти державного оборонного замовлення, кошти державного замовлення для задоволення пріоритетних державних потреб, кошти державного матеріального резерву, кошти Аграрного фонду, кошти Фонду соціального захисту інвалідів, кошти, які надаються замовникам під гарантії Кабінету Міністрів України, Ради міністрів Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування за кредитами, позиками, які надаються іноземними державами, банками, міжнародними фінансовими організаціями або на умовах співфінансування разом з іноземними державами, банками, міжнародними фінансовими організаціями, кошти підприємств та їх об'єднань [5].

Замість тендерного комітету запроваджено *комітет з конкурсних торгів*, до складу якого входять службові (посадові) та інші особи замовника (генерального замовника), призначені відповідальними за організацію та проведення процедур закупівлі згідно з цим Законом.

Комітет з конкурсних торгів діє на засадах колегіальності та неупередженості членів комітету з конкурсних торгів. Членство в комітеті з конкурсних торгів не має створювати протиріччя між інтересами замовника та учасника чи між інтересами учасників процедури закупівлі, наявність якого може вплинути на об'єктивність та неупередженість прийняття рішень щодо вибору переможця процедури закупівлі.

У випадку якщо штатна чисельність працівників замовника є меншою ніж п'ять осіб, кількість членів комітету з конкурсних торгів повинна дорівнювати штатній чисельності замовника.

Підвищення кваліфікації спеціалістів у сфері здійснення державних закупівель здійснюється не рідше одного разу кожні два роки у порядку, встановленому Уповноваженим органом.

Рішення комітету з конкурсних торгів оформляється протоколом, який підписується усіма членами комітету, присутніми на засіданні комітету з конкурсних торгів. У випадку відмови члена комітету з конкурсних торгів підписати протокол про це вказується у протоколі із зазначенням причин відмови.

З урахуванням нововведень у новому тлумаченні визначається *документація конкурсних торгів* – документація, що розробляється, затверджується, оприлюднюється для вільного доступу та безоплатно надається замовником під час проведення торгів (конкурсних торгів) фізичним/юридичним особам.

З введенням у дію Закону відбулись деякі зміни в статусі суб'єктів державного регулювання та контролю у сфері закупівель.

Зокрема, відповідно до ст. 7 даного Закону *Міністерство економіки* як уповноважений орган здійснює регулювання та координацію у сфері закупівель у межах повноважень, тоді як у попередніх нормативних документах на вказане відомство покладался державний нагляд (контроль) у сфері закупівель.

До основних функцій Уповноваженого органу віднесено:

- підготовка та подання до Кабінету Міністрів України, Рахункової палати квартальних звітів про стан закупівель;
- розроблення та затвердження стандартної документації конкурсних торгів;
- співробітництво з правоохоронними органами щодо виявлення фактів порушення законодавства у сфері закупівель та подання у випадках, передбачених законами України, до правоохоронних органів матеріалів про виявлені порушення.

Значно розширені контрольні функції *Державного казначейства України*, яке до здійснення оплати за договорами про закупівлю перевіряє наявність та відповідність укладеного договору про закупівлю звіту про результати проведення процедури закупівлі та річному плану закупівель, правильність їх оформлення відповідно до законодавства, а також наявність оголошення про проведення процедури закупівлі, повідомлення про акцепт пропозиції конкурсних



торгів, відомостей про рішення Уповноваженого органу про погодження процедури закупівлі (у випадку застосування процедури закупівлі в одного учасника), оголошення про результати процедури закупівлі, що були опубліковані в державному офіційному друкованому виданні з питань державних закупівель та відповідних міжнародних виданнях у випадках, передбачених цим Законом, вживає заходів з недопущення здійснення платежів з рахунку замовника згідно з узятим фінансовим зобов'язанням за договором про закупівлю.

Особливе місце у даному Законі відведено *Антимонопольному комітету України* як органу оскарження, який з метою неупередженого та ефективного захисту прав та законних інтересів осіб, пов'язаних із участю у процедурах державної закупівлі, створює постійно діючу адміністративну колегію з розгляду скарг про порушення законодавства у сфері державних закупівель. Рішення постійно діючої адміністративної колегії приймаються від імені Антимонопольного комітету України.

Постійно діюча *адміністративна колегія Антимонопольного комітету України* з розгляду скарг про порушення законодавства у сфері державних закупівель діє у складі трьох державних уповноважених Антимонопольного комітету України. Голова постійно діючої адміністративної колегії Антимонопольного комітету України повинен мати вищу юридичну освіту.

Член постійно діючої адміністративної колегії, який є пов'язаною особою з суб'єктом оскарження або замовником, не може брати участь у розгляді та прийнятті рішень щодо такої скарги і повинен бути замінений на час розгляду і прийняття рішення щодо такої скарги іншим державним уповноваженим Антимонопольного комітету України, що визначається Головою Антимонопольного комітету України.

Порядок діяльності постійно діючої адміністративної колегії встановлюється відповідно до Закону України «Про Антимонопольний комітет України», якщо інше не встановлено цим Законом.

Рішення органу оскарження оформляються у письмовій формі та надсилаються не пізніше наступного робочого дня після їх прийняття Уповноваженому органу, суб'єкту оскарження та замовнику.

Рішення органу оскарження набирають чинності з дня їх прийняття та є обов'язковими для виконання замовниками та особами, яких вони стосуються.

Рішення органу оскарження підлягають обов'язковій публікації в державному офіційному друкованому виданні з питань державних закупівель, а також не пізніше наступного робочого дня після їх прийняття оприлюднюються на веб-порталі Антимонопольного комітету України.

Рішення органу оскарження можуть бути оскаржені суб'єктом оскарження чи замовником до Київського окружного адміністративного суду. Строк позовної давності для оскарження рішень органу оскарження, прийнятих відповідно до цього Закону, становить 30 днів з дня прийняття такого рішення. Цей строк не може бути поновлено.

Законом також визначається *суб'єкт оскарження* в органі оскарження – фізична чи юридична особа, яка звернулася до органу оскарження з метою захисту своїх прав та охоронюваних законом інтересів з приводу рішення, дії чи бездіяльності замовника, що суперечать законодавству у сфері державних закупівель і внаслідок яких порушено право чи законні інтереси такої особи.

Скарга до органу оскарження подається в письмовій формі тільки особою, право чи законний інтерес якої порушено внаслідок рішення, дії чи бездіяльності замовника, які суперечать законодавству у сфері державних закупівель. До скарги додаються документи (у випадку наявності), що підтверджують порушення процедури закупівлі або неправомірність рішень, дій або бездіяльності замовника.

До органу оскарження скарги подаються *не пізніше 14 днів* з дня отримання суб'єктом оскарження повідомлення про відповідне рішення чи дію замовника, що порушує права чи законні інтереси суб'єкта скарги, або з дня, коли суб'єкту оскарження стало відомо про порушення його прав чи законних інтересів прийнятим рішенням, дією чи бездіяльністю замовника, але до моменту укладення договору про закупівлю.

Скарги щодо укладених договорів про закупівлю розглядаються у судовому порядку.

Датою отримання скарги органом оскарження вважається дата її реєстрації органом оскарження.

Орган оскарження повинен у строк, що не перевищує трьох днів після отримання скарги,



повідомити суб'єкта оскарження та замовника про час і місце розгляду скарги. Зазначені особи мають право взяти участь у розгляді скарги.

У випадку отримання органом оскарження скарги з порушенням строків її подання орган оскарження зобов'язаний поінформувати про це суб'єкта оскарження і повернути скаргу без розгляду не пізніше наступного робочого дня після прийняття такого рішення.

Орган оскарження має право залучати для отримання консультацій та експертних висновків представників державних органів (за погодженням з керівниками державних органів), експертів та спеціалістів, які не можуть бути пов'язаними особами та володіють спеціальними знаннями, необхідними для професійного та неупередженого розгляду скарги. Висновки таких представників державних органів, експертів та спеціалістів оформлюються у письмовій формі та долучаються до матеріалів справи про розгляд скарги.

Рішення про розгляд скарг приймаються органом оскарження тільки на його засіданнях.

Орган оскарження приймає протягом *30 робочих днів* з дня отримання скарги обгрунтоване рішення, в якому зазначаються:

- висновок органу оскарження про наявність або відсутність порушення процедури закупівлі;
- висновок органу оскарження про задоволення скарги або про відмову в її задоволенні повністю чи частково;
- у випадку, коли скаргу не задоволено, – підстави та обгрунтування прийняття такого рішення;
- у випадку, коли скаргу задоволено повністю або частково, – зобов'язання усунення замовником порушення процедури закупівлі та/або відновлення процедури закупівлі з моменту попереднього законного рішення чи правомірної дії замовника.

Рішення органу оскарження оформлюється у письмовій формі і містить таку інформацію:

- найменування органу оскарження;
- короткий зміст скарги;
- мотивувальну частину рішення;
- резолютивну частину рішення;
- строк оскарження рішення.

Примірник рішення за результатами розгляду скарги орган оскарження протягом трьох днів з дня його прийняття надсилає суб'єкту оскарження, замовнику, Державному казначейству України та редакції державного офіційного друкованого видання з питань державних закупівель.

Згідно з новим Законом відповідальність за вибір та застосування процедур закупівлі *несуть виключно службові (посадові) особи замовника – члени комітету з конкурсних торгів персонально*.

Досить цікавою видаються нові процедури – *закупівля на засадах координації та попередня кваліфікація*, запровадження яких свідчить про намагання законодавця централізувати бюджетні фінансові потоки.

Кабінет Міністрів України має право за поданням Уповноваженого органу затвердити перелік товарів, закупівля яких здійснюється на засадах координації за кошти Державного бюджету України, та визначити генерального замовника.

Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації та виконавчі органи місцевих рад мають право затвердити перелік товарів та послуг, закупівля яких здійснюється на засадах координації за кошти бюджету Автономної Республіки Крим і місцевих бюджетів, та відповідно визначити генерального замовника.

Взаємодія між генеральним замовником та замовниками при здійсненні закупівлі на засадах координації визначаються Кабінетом Міністрів України та має певні особливості.

Зокрема, генеральний замовник проводить процедуру закупівлі відповідно до вимог цього Закону, визначає її переможця та інформує всіх зацікавлених замовників про результати процедури закупівлі.

Замовник укладає договір про закупівлю з переможцем процедури закупівлі, визначеним генеральним замовником, крім випадків, коли товар не відповідає вимогам замовника щодо його технічних характеристик, якості, умов поставки, ціни. У такому випадку замовник має право відмовитися від укладення договору про закупівлю, поінформувавши про це генерального замовника, та провести процедуру закупівлі такого товару.

Про укладення договору про закупівлю або про відмову в його укладенні замовники по-



відомляють генерального замовника у порядку, встановленому Уповноваженим органом.

Якщо замовник вважає, що процедуру закупівлі проведено з порушенням вимог, встановлених цим Законом, замовник має право відмовитися від укладення договору про закупівлю, поінформувавши про це генерального замовника та орган оскарження.

Генеральний замовник *протягом п'яти робочих днів* з дня отримання від замовників повідомлень про укладення договорів про закупівлю або відмову в їх укладенні подає Уповноваженому органу, органам державної влади, які здійснюють контроль у сфері закупівель, і всім зацікавленим замовникам звіт про результати процедури закупівлі із зазначенням у ньому найменувань усіх замовників.

Інформація про проведення закупівлі на засадах координації оприлюднюється генеральним замовником відповідно до статті 10 цього Закону.

Забезпечення конфіденційності інформації, наданої учасниками (учасниками попередньої кваліфікації), покладається на замовника. Інформація щодо розгляду та оцінки пропозицій конкурсних торгів надається виключно Уповноваженому органу, органам, що здійснюють державне регулювання та контроль у сфері закупівель, органу оскарження та суду.

Скарги щодо укладених договорів про закупівлю розглядаються у судовому порядку, причому подання скарги не призупиняє процедуру закупівлі, за винятком випадку, коли орган оскарження приймає рішення про призупинення процедури закупівлі.

Орган оскарження має право за власною ініціативою або за заявою суб'єкта оскарження прийняти рішення про призупинення процедури закупівлі на строк до винесення рішення за скаргою.

Під час призупинення процедури закупівлі редакція державного офіційного друкованого видання з питань державних закупівель зобов'язана не приймати до публікації інформацію про закупівлю за призупиненою процедурою закупівлі, яка підлягає публікації.

*Процедура попередньої кваліфікації* застосовується у випадку необхідності попереднього визначення кваліфікаційної відповідності, фінансово-економічного стану та технічних і організаційних можливостей учасника.

У випадку проведення попередньої кваліфікації учасників до подальшої участі у торгах (конкурсних торгах) допускаються всі учасники попередньої кваліфікації, які пройшли таку кваліфікацію, але не менше двох. Для проведення попередньої кваліфікації має бути не менше двох учасників.

Досить значна увага приділена *процедурі закупівлі в одного учасника* та умовам її застосування.

Замовник протягом трьох робочих днів з моменту прийняття рішення про застосування процедури закупівлі в одного учасника забезпечує публікацію у державному офіційному друкованому виданні з питань державних закупівель та розміщення на веб-порталі.

Для застосування процедури закупівлі в одного учасника замовник подає до Уповноваженого органу документи, визначені Порядком погодження застосування процедури закупівлі в одного учасника, затвердженим Кабінетом Міністрів України.

Уповноважений орган у строк, що не повинен перевищувати 15 робочих днів з дня надходження документів до Уповноваженого органу, приймає рішення про погодження або відмову у погодженні застосування процедури закупівлі в одного учасника.

Процедура закупівлі в одного учасника відміняється у випадку допущення замовником порушень порядку публікації інформації про застосування процедури закупівлі в одного учасника, які вплинули на об'єктивність визначення переможця процедури закупівлі.

Досить суттєво розширено коло суб'єктів відповідальності за порушення у сфері державних закупівель.

За порушення встановлених цим Законом вимог несуть відповідальність також члени комітету з конкурсних торгів замовника (генерального замовника), члени органу оскарження, службові (посадові) особи Уповноваженого органу, службові (посадові) особи органів Державного казначейства України (обслуговуючого банку).

Отже, відтепер відповідальність за вибір та застосування процедур закупівлі несуть виключно службові (посадові) особи замовника – члени комітету з конкурсних торгів персонально.

Огляд новел новоприйнятого Закону буде неповний без аналізу тих, на наш погляд, досить раціональних положень, які мали місце в попередньому Положенні про закупівлі, однак не ввійшли до чинного нормативного акта.

Так, залишились поза увагою законодавця *електронні державні закупівлі*, хоча в зарубі-



жних країнах цілком успішно практикується використання інформаційних технологій та Інтернету у взаємовідносинах, що виникають при закупівлі між замовниками та постачальниками товарів, робіт і послуг [6, с. 93].

Крім того, у новому Законі взагалі не згадується поняття *національного виробника* – фізичної чи юридичної особи, яка здійснює на території України виробництво товарів, виконання робіт чи надання послуг, здійснення закупівель у яких ставилось в обов'язок замовникам.

В дещо іншій інтерпретації виписані повноваження правоохоронних органів.

У тимчасовому Положенні правоохоронні органи, в межах своїх повноважень, здійснювали державний нагляд (контроль) у сфері закупівель, що передбачало існування їх певного самостійного статусу та можливостей для отримання інформації про торги.

Згідно з чинним Законом *правоохоронні органи взагалі не потрапили до переліку органів державного регулювання та контролю у сфері закупівель*.

У випадку виявлення порушень вимог законодавства у сфері закупівель в обов'язковому порядку інформується Уповноважений орган, яким і приймається рішення про подальше направлення матеріалів до правоохоронних органів.

Беручи до уваги існування проблем у сфері державної закупівлі, констатуємо необхідність у розробці та наданні рекомендацій працівникам органів внутрішніх справ з удосконалення їх діяльності у зазначеній сфері з прийняттям нового Закону «Про державні закупівлі».

Підсумовуючи викладене, підкреслимо, що для успішної протидії злочинам при здійсненні державних закупівель, на нашу думку, необхідно:

- запровадити електронні державні закупівлі;
- вести поняття національного виробника;
- вести правоохоронні органи до переліку органів державного регулювання та контролю у сфері закупівель;
- покращити оперативне перекриття основних розпорядників бюджетних коштів;
- організувати якісне та в повному обсязі відпрацювання зазначених розпорядників бюджетних коштів;
- враховуючи поширення "практики" отримання розпорядниками коштів та головами тендерних комітетів хабарів ("відкатів") за виділення бюджетних коштів, визначення "свого" переможця в тендері або закупівлі товарів, робіт і послуг без проведення тендера, вжити заходів щодо розкриття банківської таємниці та встановлення всього ланцюга руху бюджетних і державних коштів, схем виведення їх у тіньовий обіг та переведення в готівку з подальшим використанням як "відкату" зазначеним службовим особам.

#### Список використаної літератури:

1. Довідка ДДСБЕЗ МВС України «Щодо протидії підрозділами ДСБЕЗ МВС України злочинам під час здійснення державних закупівель за 2007–2009 р.» – К., 2009.
2. Запобігання злочинним проявам під час здійснення державних закупівель товарів, робіт та послуг: Методичні рекомендації / Близнюк І.Л., Сахарова О.Б., Баліна С.Н., Лук'янчикова В.Є. – К., 2007.
3. Про державні закупівлі: Закон України від 8 липня 2010 р. // [www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).
4. Про затвердження положення про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти: Постанова Кабінету Міністрів України № 921 від 17 жовтня 2008 р. // [www.rada.gov.ua](http://www.rada.gov.ua).
5. Скалозуб Л.П., Василичук В.І. Законодавче регулювання протидії злочинам у сфері економіки в діяльності підрозділів Державної служби боротьби з економічною злочинністю: Зб. підзаконних нормативних актів. – 2-е вид. – Львів, 2009.
6. Скалозуб Л.П., Василичук В.І., Сливенко В.Р. Організаційні засади протидії підрозділами ДСБЕЗ МВС України злочинних проявів при здійсненні державних закупівель // Науковий вісник КНУВС. – 2009. – № 5 – С. 90-98.

Надійшла до редакції 16.12.2010

